

א. בית שמאי אומרים אין ממאנין אלא ארוסות. ובית הלל אומרים ארוסות ונשואות.

טעם של בית שמאי ובית הלל:

- א. רב יהודה אמר שמואל: אתי למימר יש תנאי בנשואין, ובית הלל מידע ידעי דנישואי קטנה דרבנן נינהו.
- ב. רבה ורב יוסף: לפי שאין אדם עושה בעילתו בעילת זנות, וב"ה כיון דאיכא קדושין וכתובה לא אתו למימר.
- ג. רב פפא: משום פירי דשמיט ואכיל להו מינה, וב"ה אדרבה אשבוחי משבח להו.
- ד. רבא: שאין אדם טורח בסעודה ומפסידה, וב"ה תרוייהו ניחא להו כדי דליפוק עליהו קלא דאישות.

ב. בית שמאי אומרים בבעל ולא ביבם. וב"ה אומרים בבעל וביבם.

לשי' בית הלל:

- א. רב אושעיא: ממאנת למאמרו [וכן לאחר שיבמה], אבל לא לזיקתו. הטעם: ביאה ומאמר דהוא קעביד מצית עקרא, זיקה דרחמנא רמא עלה לא מצית עקרא.

ב. עולא: ממאנת אף לזיקתו.

מיאנה בזה (יבם אחד) האם מותרת או אסורה בזה (יבם אחר)?

- א. רב: מיאנה בזה אסורה לזה
- ב. שמואל: מיאנה בזה מותרת לזה
- ג. רב אסי: מיאנה בזה מותרת אפילו לו = דוקא כשיש יותר מיבם אחד
- ד. [רב אושעיא: מיאנה בזה מותרת אפילו לו = אפילו בחד יבם, שאין מיאון לזיקה]

ג. בית שמאי אומרים בפניו. ובית הלל אומרים בפניו ושלא בפניו.

בין דין זה ובין דין הראשון שרק ארוסות ממאנת הינם לכתחילה אבל בדיעבד מועיל (עי' תוס')

ד. בית שמאי אומרים בבית דין. וב"ה אומרים: בבית דין ושלא בבית דין.

א. היינו שבית הלל אינו מצריך מומחין אבל שלשה כן צריך

ה. בית הלל: ממאנת אפילו ד' וה' פעמים. בית שמאי: ממאנת וממתנת עד שתגדיל ותמאן ותנשא.

א. שמואל: עד שתגדיל ותאמר רוצה אני במיאונים הראשונים.

ב. עולא: תרתי קתני או שתמאן ותגדיל ותיארס, או שתמאן ותנשא לאלתר [ואינה יכולה עוד למאן].